

Ella ja Kaverit

TIMO
PARVELA

TAMMI

KUVITTANUT
ANNI NYKÄNEN

ELLA

PUKARI

TIINA

SAMPPA

**Ella^{ja}
kaverit**

KANSAN-
KYNTTILÖINÄ

TIMO
PARVELA

KUVITTANUT
ANNI NYKÄNEN

**Ella ja
kaverit**

KANSAN-
KYNTTILÖINÄ

TAMMI • HELSINKI

Teksti © Timo Parvela 2022

Kuvitus © Anni Nykänen 2022

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

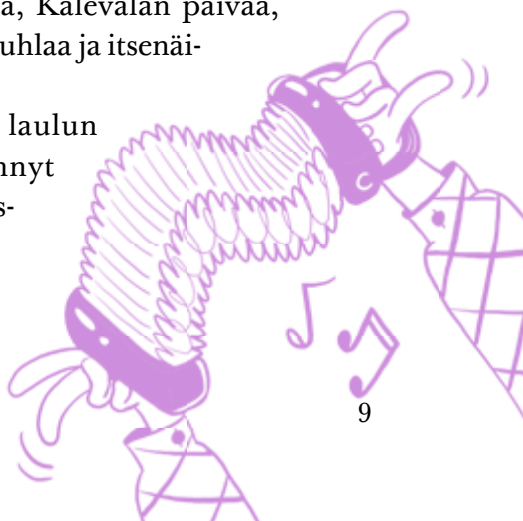
ISBN 978-952-04-3643-8

BATMAN EI LAINAA

Minä olen Ella. Olen jo kolmannella luokalla, ja se on meidän opettajamme ansiota. Ilman häntä olisimme nimittäin jo ylioppilaita. Opettaja kuitenkin rakastaa meitä niin paljon, ettei hän ikinä lakkaa opettamasta meitä. Se on meistä kaikista kivaa, sillä meillä on mukavan opettajan lisäksi myös mukava luokka. Tai oli. Opettaja on viime aikoina ollut vähän kiristynyt. Se johtuu perheillasta, jonka hän järjesti. Se ei sujunut aivan niin kuin hän oli toivonut.

Kaikki alkoi mennä pieleen vain vähän ennen kuin vanhempamme saapuivat. Minä ja kaverit olimme jo paikalla, sillä harjoittelimme lauluesitystä, jota opettaja säästi haitarillaan. Lauluna oli tietysti Lentävä kalakukko, joka on toinen niistä kahdesta kappaleesta, jotka opettaja osaa soittaa ja me laulaa. Toinen on Äideistä parhain, mutta se on varattu äitienpäivää, isien päivää, kevätjuhlaa, Kalevalan päivää, puolustusvoimien lippujuhlaa ja itsenäisyyspäivää varten.

Vaikka osasimmekin laulun ulkoa, opettaja oli tehnyt meille hienot kansiot, joissa oli laulun sanat. Niiden kanssa näytimme ammattilaisilta.

Kuoromme lauloi:

Pate
vihelsi:

JUNNAILIJAN PILLI
ILIMOO JO VIILSI.

PIUVII!

ILIMOO JO
VIILSI.

Kuoro:

RAOTAKYLYKIKUKKO
KISKOLOILLA KIILSI,
LENTÄVÄ KALAKUKKO!

KAEKKI SINNE
JUOKSI, KUIN
MOTTI MEHTÄÄN.

Pate:

PFFFTHH!

Opettaja lopetti soittamisen ja katsoi Patea.

– Pate, sinun pitää viheltää kuin juna. Tuo äskeinen kuulosti flunssaisen oravan aivastukselta.

– Minun huuleni ovat kuivat, Pate valitti.

Opettaja huokaisi. Hän laski haitarin lattialle ja kävi täyttämässä vesilasin pöydällä olevasta kannusta.

– Juo tuo.

– Mikä? kysyi Pate. Hän oli kääntynyt mulkoilemaan Samppaa, joka hihitti yhä flunssaiselle oravalle. Pate pyörähti kohden vesilasia tarjoavaa kättä ja törmäsi siihen. Lasin sisältö roiskahti opettajan päälle, lähinnä hänen housuilleen. Näytti vähän siltä kuin opettajalle olisi sattunut vahinko. Niin kuin tietysti olikin.

– Tämä on katastrofi, opettaja kuiskasi hetken hiljaisuuden jälkeen. – Kuinka minä voin vakuuttavasti puhua teidän vanhemmillenne leirikoulun järjestämisestä, kun näyttää siltä, että olen pissannut housuuni?

Me pohdimme asiaa, mutta kukaan ei keksinyt mitään keinoa. Pissat housussa on vaikea olla vakuuttava minkään asian suhteen. Sen me kaikki hyvin tiesimme.

Opettaja itse pälyili villisti ympärilleen.

– Ikkuna. Ilmavirta kuivaa housut nopeasti, hän mutisi. – Kääntykää kaikki selin minuun.

Me tietysti käännymme. Kuulimme, kuinka opettaja riisui päällyshousunsa ja avasi ikkunan. Sitten kuulumme humahduksen ja opettajan kirkaisun.

– Huuhkaja. Mistä se tuli? Ja mitä se tekee minun housuillani?

Meidän oli pakko kurkistaa vähän. Näimme ison linnun lentävän pois päin opettajan housuja roikottaen.

– Tämä on jo liian uskomatonta. Kukaan ei usko, vaikka kuinka selittäisin.

Opettaja oli jälleen oikeassa. Pelkissä kalsareissakin on vaikea olla vakuuttava.

Tuukka viittasi. Onneksi on Tuukka.

– Niin? opettaja kuiskasi käheästi. Oli hänen vuoronsa kuulostaa siltä, että vesilasi tulisi enemmän kuin tarpeeseen.

– Sampalla on Batman-asu, Tuukka tiedotti.

Me käännyimme katsomaan Sampaa. Olimme kaikki niin tottuneita Sampan rooliasuun, ettei ku-

kaan ollut enää aikoihin kiinnittänyt siihen mitään huomiota.

– Samppa, lainaa viittaasi, opettaja pyysi, käski oikeastaan.

– Batman ei luovu viitastaan ilman taistelua, sanoi Samppa ja otti karateasennon.

Opettaja tarttui Sampan viittaan, mutta Samppa piti siitä tiukasti kiinni.

– Samppa, tämä on hätätilanne. Saat käytöksestä kympin, jos lainaat viittaasi.

– Batman ei lainaa, kirkui Samppa.

– Batman saa käytöksestä nollan, ja minä takavari-koin bat-puhelimesi, jos et lainaa, opettaja suostutteli.

Me vähän hämmästyimme, sillä olimme luulleet, että nelonen on pienin numero todistuksessa.

Opettaja ja Samppa kiskoivat viittaa, kunnes se repesi keskeltä kahtia ja Samppa purskahti itkuun. Opettaja tuijotti hämmästyneenä kädessään olevaa kangaspalaa, joka ei ollut käsipyyhettä suurempi. Juuri silloin luokan oven takaa kuului askelia.

– Ne tulevat, opettaja parahti ja singahti luokan komeroon, jossa säilytettiin askartelutarvikkeita. Komeron ovi pamahti kiinni juuri samalla hetkellä, kun luokan ovi avautui ja vanhempamme astuivat sisälle. Lattialla lojuva haitari päästi murheellisen huokauksen, Samppa niisti äänekkäästi puolikkaaseen viittaansa ja me tuijotimme järkyttyneinä suljettua komeron ovea. Olimme kaikki nähneet saman. Opettajan boksereissa oli ralliautojen kuvia.

EI

– Missä teidän opettajanne on? kysyi rehtori, joka on myös Paten äiti.

– Ihan sama juttu minun kouluaikanani, tuhahti Tiinan äiti. – Opettaja itse myöhästyi tunnilta aina kaikkein eniten.

– Kuka on repinyt Sampan viitan? Tunnustakaa heti! vaati puolestaan Sampan äiti.

Kaikki muutkin vanhemmat alkoivat puhua yhteen ääneen. He vaikuttivat kiihtyneiltä. Minä ja kaverit vilkuilimme toisiamme huolestuneina.

– Missä teidän opettajanne on? rehtori kysyi toistamiseen.

– Ihan pikku hetki vielä, opettajan ääni sanoi komerosta.

– Onko hän...?

Rehtori osoitti komeron ovea.

Me puistelimme päätämme. Emme ikinä paljastaisi opettajan piilopaikkaa.

– Me emme kerro, että opettaja meni komeroon ja palaa sieltä kohta teräsmaikkana, Pate sanoi vielä varmuuden vuoksi.

Rehtori hiipi ovelle ja laski kätensä sen kahvalle. Luokassa oli nyt hiirenhiljaista. Tällä kertaa suljimme silmämme vapaaehtoisesti, sillä emme kestäneet katsoa, mitä oven takaa paljastuisi.

Luokkaan laskeutui aavemainen hiljaisuus. Sitten kuulumme, kuinka komeron ovi avattiin. Minun oli pakko tirkistää aivan hiukkasen. Ensin oven takaa ilmestyi opettajan karvainen sääri, sitten loput opettajasta. Pate oli kuin olikin oikeassa. Opettaja oli kokenut kaapissa muodonmuutoksen. Hän ei kuitenkaan ollut muuttunut teräsmaikaksi vaan... niin, oli aika vaikea sanoa, mikä hänestä oli tullut.

Opettajalla oli päässään piippurasseista tehdyt keijukaissarvet, ja posket oli koristeltu glitterillä. Selässään hänellä oli silkkipaperisiivet. Batman-viitan puolikas roikkui kuraläpän tavoin opettajan vyötäröllä, ja hänen takapuolensa päällä heilui siivousmoppi, joka muistutti vähän majavan häntää.

Me emme voineet kuin ihailla opettajaamme, joka tyynesti hymyillen käveli ovenkahvaan jähmettyneen rehtorin ohi haitarilleen ja nosti sen syliinsä. Sitten me lauloimme Lentävän kalakukon kuuluvalla äänellä. Se meni hyvin Paten vihellyksiä myöten.

– Kiitos, kun pääsitte tulemaan, opettaja toivotti vanhempamme tervetulleiksi. – Näyttää siltä, että Hilma-viestini naamiaisista ei ole tavoittanut teitä kaikkia. Puhumme viestien lukemisen tärkeydestä myöhemmin lisää. Toivottavasti illan varsinainen asia on teille kuitenkin tutumpi. Se on leirikoulu, jonka järjestämistä varten me tarvitsemme teidän suostumuksenne ja tietysti myös rahanne.

Unohdimme saman tien opettajan housut ja naamiaisasun, sillä paljon enemmän meitä jännitti, mitä vanhempamme sanoisivat. Me nimittäin halusimme leirikouluun. Se oli unelmiemme täyttymys. Kokonainen viikko jossain jännittävässä paikassa. Kokonainen viikko yhdessä opettajan kanssa. Kokonainen mahtava viikko pelkkää ihanuutta, jos äidit ja isät vain sanoisivat kyllä.

– Ei, sanoi Hannan isä. – Meillä on nyt tiukkaa rahasta.

– Ei, sanoi Sampan äiti. – Ei, ennen kuin selvitämme, kuka repi Sampan Batman-viitan.

– Joudummeko me maksamaan opettajankin leirikoulun? kysyi Pukarin isä.

– Pitääkö minun siis leipoa kakkuja myyjäisiin? empi minun äitini.

- Onko pakko? Tuukan isä halusi tietää.
- Joudunko minäkin lähtemään sinne leirikouluun? opettaja kysyi.
- Sitä minäkin pelkään. Koulumme maine on jo muutenkin vaakalaudalla, rehtori mutisi.
- Saanko minäkin hakea naamiaisasun tuolta komerosta? kysyi Paten isä.

Ja sitten syntyi kova hälinä, jonka aikana mieleme synkkeni. Näytti siltä, että leirikoulusta ei tulisi yhtään mitään, koska kaikki vain riitelivät.

- Lopettakaa heti! muutkin kaverit huusivat.
- Miksi te saatte aina päättää meidän asioistamme? minä kysyin.
- Miksi te ette kuuntele meitä? Hanna halusi tietää.
- Miksi me emme saa tehdä, mitä me itse haluamme? Tiina ihmetteli.
- Miksi lasten pitää kärsiä, kun aikuiset riitelevät? Tuukka pohti.
- Miksi opettaja repi minun viittani ja vie kohta minun bat-puhelimeni? Samppa parkui.
- Miksi minä en saa paukauttaa kaikkia kuonoon silloin, kun siltä tuntuu? Pukari jupisi.
- Miksi opettaja on naamioitunut supermajava-keijuksi? Pate pohti.

Sitten tuli hiljaista. Vanhemmat tuijottelivat käsiään ja siirtelivät jalkojaan. Opettaja laski haitarinsa lattialle. Rehtori katsoi ulos ikkunasta.

– Aivan kuin olisin juuri nähnyt housujen lentävän tästä ohi. Ehkä se on merkki, mutta mikä merkki? rehtori mutisi hämmästyneenä ja katsoi sitten opettajaa, joka kohautti hartioitaan.

– Ehkä... opettaja aloitti. – Ehkä se on merkki siitä, että meidän tosiaan pitäisi kuunnella tarkemmin, mitä lapsilla on sanottavanaan. Minä ehdotan, että järjestämme väärän rehtorin päivän.

– Väärän... minkä? kysyi rehtori.

– Tai opettajan. Aikoinaan kuninkaan hovinarri sai olla päivän hänen sijaisenaan ja hallita valtakuntaa. Minä ehdotan, että annamme lasten toimia opettajina ja

me aikuiset olemme heidän oppilaitaan. Heillä on tasan yksi viikko aikaa saada teidän pääanne kääntymään. Ensi viikon perjantaina äänestämme leirikoulun kohtalosta.

Vanhemmat siirtyivät levottomina. Joku kääntyi jo lähteäkseen, kun rehtori rykäisi.

– Katsokaa lastenne opettajaa, hän määräsi.

Kaikki katsoivat. Myös me. Opettaja punastui ja näytti vähän säikähtäneeltä.

– Vaatii heittäytymistä ja rohkeutta olla hyvä opettaja. Tässä näette siitä elävän esimerkin. Jos hän uskaltaa tulla eteenne tuollaisessa asussa, kai tekin uskallatte antaa lapsillenne tämän tilaisuuden?

Ja vanhemmat uskalsivat.

ROOLIT VAIHTOON KOULUSSA!

ELLA JA KAVERIT EIVÄT OLE USKOA KORVIAAN,
KUN HEISTÄ TEHDÄÄN VIIKON AJAKSI OPETTAJIA
JA AIKUISET PASSITETAAN KOULUN PENKILLE.

Kun kolmasluokkalaiset saavat koulussa vallan, heillä on paljon loistavia ideoita:

- Minä määrään, että välitunnit ovat tunnin pituisia, Hanna sanoi.
- Minä määrään äidin tekemään kaikki minun läksyni, Tiina keksi.
- Minun äitini tekee jo kaikki minun läksyni, tiedotti Samppa.
- Eihän sinulla edes ole läksyjä. Sinä olet nyt se, joka antaa läksyt, Tuukka muistutti.

*Pian lapsille valkenee, että heidän täytyy myös opettaa.
Onneksi on ainakin yksi asia, jonka opettamalla he
voivat saada aikuiset ymmärtämään
heitä paremmin...*

TIMO PARVELAN *Ella ja kaverit -sarja on riemastuttanut lukijoita ympäri maailman jo 25 vuotta! Kirjojen pohjalta on tehty elokuvia, näytelmiä ja lauluja, ja nyt kolmannella luokalla vauhtia kiihdyttää Anni Nykäsen repäisevä ja sarjakuvamainen kuvitus.*

L84.2

WWW.TAMMI.FI

ISBN 978-952-04-3643-8

9 789520 436438